

متن پرسش

سلام علیکم: سوالی درباره نحوه بینش توحیدی داشتم که پاسخ این سوال بسیار برایم کلیدی خواهد بود در بینش توحیدی داریم که اگر کسی کاری خیر برای ما انجام می دهد در واقع خدا خواسته که چنین کاری انجام بشود و آن بنده خدا وسیله بوده است، حال روش وسیله دیدن بنده چگونه است؟ چون درک می کنیم که بالاخره این شخص این کار برای ما انجام داده است و عامل کار خیر بوده است، به عبارتی عامل دیدن شخصی که کار خیر انجام می دهد منافاتی با وسیله دانستن او ندارد؟ ۲. ما در باطن خود اعتقاد داریم الطافی که از طریق بندگان بما می رسد از جانب حق است ولی در زندگی روزمره تنها به عامل بودن بنده نظر داریم و به لطف حق منتقل نمی شویم. درست است که ما منتقل نمی شویم ولی آیا اعقاد باطنی که عرض شد بما کمکم میکند که در حیطه جهان بینی توحیدی باشیم هرچند با نازله؟ با تشکر

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱- آری همه‌ی عالم واسطه و وسیله‌ی ظهور اراده‌ی حضرت حق هستند ولی بالاخره شایستگی آن را داشته‌اند که حضرت حق از آن طریق با ما ارتباط داشته باشد و بدین لحاظ ارزش و احترام واسطه‌ها را پاس می‌داریم و در روایت داریم چون پدر و مادر واسطه‌ی وجود شما از طرف خداوند هستند، باید مورد احترام‌تان باشند ۲- در هر صورت مبنای کلی هر انسان موحدی آن است که همه‌چیز از آن خدا است و لذا غفلت‌های جزئی‌ه او را از آن حضور کلی خارج نمی‌کند هرچند که به طور عادی به واسطه‌ها، بیشتر نظر داشته باشد. موفق باشید